

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valitus koskee unionin yleisen tuomioistuimen tuomiota, jossa hylättiin valittajan kanne sellaisen sisämarkkinoiden harmonisointiviraston ensimmäisen valituslautakunnan päätöksen kumoamiseksi, jolla hylättiin valittajan hakemus vaakatasoisesta harmaan ja punaisen värin yhdistelmästä koostuvan kuviomerkin rekisteröimiseksi yhteisön tavaramerkiksi. Valittaja vetoaa valituksensa tueksi kaikkiaan asetuksen (EY) N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista koskevaan perusteseen.

Valittaja katsoo ensinnäkin, että unionin yleinen tuomioistuin otti erottamiskykyä koskevan arviointinsa perustaksi merkin, joka ei ollut sama kuin se merkki, jonka rekisteröimistä valittaja hakee. Valittajan mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei arvioinut merkkiä kokonaisuutena vaan perusti arviointinsa yksinomaan sattumanvaraisehkoon vaaleanharmaan värin ja liikennevalon punaista vastaavan värin yhdistelmään. Käsiteltävänä olevassa asiassa ei otettu huomioon värien muodostaman järjestelmän erityispiirteitä vaikka juuri näiden värien konkreettinen sommittelu kyseessä olevassa merkissä kuuluu valittajan mukaan osana kyseiseen rekisteröimishakemukseen sekä ilmenee konkreettisesti kyseisestä merkistä.

Toiseksi valittaja katsoo, että arvioidessaan merkin erottamiskykyä unionin tuomioistuin ei ottanut huomioon niitä palveluja, jotka rekisteröimishakemus kattaa, vaan arvioi sitä, voidaanko merkkiä suojata, suhteessa aivan eri tavaroihin. Väitetty merkin erottamiskyvyn puuttuminen perustui kyseisessä tuomiossa siihen seikkaan, että tietyt asiat tai tavarat ovat tavallisesti väritään kyseessä olevien värien värisiä (veturien osat ja rautateiden varsilla käytetyt elektronisten laitteiden suojat, liikennemerkit, tasoristeyksien puomit ja raideliikenteen liikennemerkit, junat ja raideliikennelaitureiden reunat). Kyseistä merkkiä koskeva rekisteröimishakemus ei kuitenkaan koske näitä tavaroita. Unionin yleinen tuomioistuin ei valittajan mukaan esittänyt perusteluita sille, miten sillä, että haetulle merkille ei mahdollisesti voida antaa suojaa tiettyjen tie- tai raideliikenteen alaan kuuluvien tavaroiden osalta, voitaisiin perustella sitä, miksi sitä ei voida suojata rekisteröimishakemuksen kattamien palvelujen osalta.

Kolmanneksi valittaja katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin käytti merkin erottamiskykyä koskevassa arvioinnissaan väärää oikeudellista perustaa, kun se arvioi tavaramerkkien erottamiskykyä samalla tavalla suhteessa tavaroihin ja palveluihin. Unionin yleinen tuomioistuin ei ottanut huomioon sitä seikkaa, että yleisö ei välttämättä miellä samalla tavalla erityyppisiä merkkejä. Kuluttaja ei ole välttämättä tottunut päättämään tavaroiden alkuperää niiden pakkausten värin perusteella graafisten osien tai sanaosien puuttuessa, sillä tavaroilla ja pakkauksilla on tavallisesti jokin väri, kun taas palvelujen osalta tilanne on täysin erilainen. Koska palvelut ovat luonteeltaan värittömiä, kuluttaja mieltää värit palvelujen yhteydessä aivan eri tavalla kuin tavaroiden yhteydessä. Näin ollen värien erottamiskyvyn arvioinnissa on valittajan mukaan tehtävä ero tavaroiden ja palvelujen välillä.

Neljänneksi valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin väristeli tosiseikkoja haetun tavaramerkin erottamiskykyä arvi-

oidessaan sekä perusteli tuomionsa puutteellisesti. Valittajan mukaan tuomioistuin oletti perusteluita esittämättä, että värillisiä vaakaraitoja käytetään tavallisesti junien koristeena. Tehdessään näin tuomioistuin ei ottanut huomioon sitä, että käsiteltävänä olevassa asiassa on kyse tietyn värimerkin — eikä yleisesti ottaen junavaunujen kyljissä olevien raitojen — erottamiskyvyn arvioinnista. Se ei myöskään ottanut huomioon sitä seikkaa, että kyseistä tavaramerkkiä koskeva rekisteröimishakemus ei koske junavaunuja vaan luokkaan 39 kuuluvia palveluja. Lopuksi valittaja käsitteli laajalti väitettään, jonka mukaan väriosia ei mielletä raideliikenteen alalla koristeiksi vaan alkuperään osoittaviksi merkinnöiksi. Valittajan mukaan unionin tuomioistuin ei ollut tutkinut näitä sen esittämiä väitteitä.

Kanne 15.2.2011 — Euroopan komissio v. Alankomaiden kuningaskunta

(Asia C-65/11)

(2011/C 130/19)

Oikeudenkäyntikieli: hollanti

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: A. Nijenhuis ja D. Triantafyllou)

Vastaaja: Alankomaiden kuningaskunta

Vaatimukset

- on todettava, että Alankomaiden kuningaskunta ei ole noudattanut yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY (1) 9 ja 11 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole kuullut arvonlisäverokomiteaa ja on sallinut ei-verovelvollisten liittyä verotukselliseen yksikköön, kuten käy ilmi 19.2.1991 annetusta päätöslauselmasta nro VB91/347
- Alankomaiden kuningaskunta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Direktiivin 2006/112/EY 9 artiklan 1 kohdassa säädetään, että ”verovelvollisella” tarkoitetaan jokaista, joka itsenäisesti missä tahansa harjoittaa liiketoimintaa, riippumatta tämän toiminnan tarkoituksesta tai tuloksesta. Arvonlisäverodirektiivin 11 artiklassa säädetään, että kuultuaan neuvoa-antavaa arvonlisäverokomiteaa (arvonlisäverokomitea) jäsenvaltio voi käsitellä yhtenä verovelvollisena sellaisia kyseisen jäsenvaltion alueelle sijoittautuneita henkilöitä, jotka ovat oikeudellisesti itsenäisiä, mutta joilla on läheiset rahoitusselliset, taloudelliset ja hallinnolliset suhteet toisiinsa.

Komissio katsoo, että Alankomaat ei ole noudattanut direktiivin 2006/112/EY 9 ja 11 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se on sallinut ei-verovelvollisten liittyä verotukselliseen yksikköön. Alankomaat ei ole noudattanut myöskään arvonlisäverokomitean 11 artiklaa, koska se ei ole kuullut arvonlisäverokomiteaa.

(¹) EUVL L 347, s. 1

Valitus, jonka DTL Corporación, S.L. on tehnyt 16.2.2011 unionin yleisen tuomioistuimen (neljäs jaosto) asiassa T-188/10, DTL Corporación, S.L. v. sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), 15.12.2010 antamasta tuomiosta

(Asia C-67/11 P)

(2011/C 130/20)

Oikeudenkäyntikieli: espanja

Asianosaiset

Valittaja: DTL Corporación, S.L. (edustaja: asianajaja A. Zuazo Araluze)

Muut osapuolet: sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) ja Gestión de Recursos y Soluciones Empresariales, S.L.

Vaatimukset

Unionin yleisen tuomioistuimen (neljäs jaosto) 15.12.2010 asiassa T-188/10 antama tuomio on kumottava kokonaisuudessaan.

Seuraavat ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyt vaatimukset on hyväksyttävä:

- 1) SMHV:n toisen valituslautakunnan 17.2.2010 asiassa R 767/2009-2 tekemä päätös on kumottava.
- 2) päätös on korvattava toisella, jolla hylätään väite, jonka Gestión de Recursos y Soluciones Empresariales, S.L. teki yhteisön tavaramerkkiä nro 5153325 SOLARIA (kuviomerkki) vastaan, jotta tämä tavaramerkki voidaan rekisteröidä kaikkia luokkiin 37 ja 42 kuuluvia hakemuksen kohteena olevia palveluja varten.
- 3) SMHV ja muut osapuolet, jotka vastustavat tätä valitusta, on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

- 1) Sellaiset menettelylliset sääntöjenvastaisuudet unionin yleisessä tuomioistuimessa, joilla loukataan valittajan etua: pyyntö asian käsittelyn lykkäämiseksi unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 77 artiklan c ja d kohdan mukaisesti jätettiin täysin huomiotta (Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artikla).
- 2) Unionin yleinen tuomioistuin loukkasi unionin oikeutta: tuomiolla rikotaan yhteisön tavaramerkistä annetun neuvoston

asetuksen N:o 40/94 (¹) — tällä hetkellä neuvoston asetus N:o 207/2009 (²) — 8 artiklan 1 kohdan b alakohtaa, koska siinä todetaan nimenomaisesti seuraavaa:

- a) tässä asiassa kyseessä olevan yhteisön tavaramerkin sanaosa on hallitseva osa tavaramerkin muodostamassa kokonaisvaikutelmassa
- b) kyseinen sanaosa ei ole hallitseva osa tavaramerkin muodostamassa kokonaisvaikutelmassa; tämä on ristiriitaisuus, joka vaikuttaa ratkaisevasti sekaannusvaaran arviointiin (Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artikla).

(¹) Yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annettu asetus (EYVL 1994, L 11, s. 1)

(²) Yhteisön tavaramerkistä 24.3.2009 annettu asetus (EUVL L 78, s. 1)

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Bundesverwaltungsgericht (Saksa) on esittänyt 18.2.2011 — Saksan liittotasavalta v. Y

(Asia C-71/11)

(2011/C 130/21)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytäneet tuomioistuin

Bundesverwaltungsgericht

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Saksan liittotasavalta

Vastapuoli: Y

Muut osapuolet: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht ja Bundesbeauftragter für Asylangelegenheiten beim Bundesamt für Migration und Flüchtlinge

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko direktiivin 2004/83/EY (¹) 9 artikla 1 kohdan a alakohtaa tulkittava siten, että jokainen sellainen puuttuminen uskonnonvapautteen, joka on Euroopan ihmisoikeussopimuksen 9 artiklan vastainen, ei ole ensiksi mainitun säännöksen mukainen vainoksi katsottava teko vaan että uskonnonvapautta perustuvanlaatuisena ihmisoikeutena loukataan vakavasti ainoastaan silloin, kun sen ydinalueeseen puututaan?
- 2) Jos kysymykseen 1 vastataan myöntävästi:
  - a) Rajoittuuko uskonnonvapauden ydinalue uskon tunnustamiseen ja uskonnolliseen toimintaan kotipiirissä ja naapurustossa vai onko direktiivin 2004/83/EY 9 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettuna vainoksi katsottavana tekona pidettävä myös sitä, että alkuperämaassa uskonnon harjoittaminen julkisesti aiheuttaa terveyden, hengen tai fyysisen vapauden vaarantamisen, minkä vuoksi hakija luopuu sen harjoittamisesta?